

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 38 / III Legislatura / Quart període

Divendres, 6 d'octubre de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 35

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i tres minuts.

Debat i votació de la Proposta de Resolució, presentada per més d'una cinquena part dels diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió (Reg. 10738), per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 7.2 i 9, regla 1.ª, lletra a) en relació amb les lletres b) i e), i lletra c), paràgrafs tercer i quart, de la Llei 20/1989, de l'Estat, del 29 de juliol, d'Adaptació de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i de l'Impost Extraordinari sobre el Patrimoni de les Persones Físiques

Presentació : I. Sr. Escudé (CiU) (p. 1802).

Intervencions dels grups : I. Sr. Pere (M) (p. 1804), I. Sr. Latorre (CDS) (p. 1805), H. Sr. Hortalà (ERC) (p. 1806), I. Sr. Curto (P) (p. 1807), I. Sr. Fuentes (IC) (p. 1808), I. Sr. Carnicer (S) (p. 1809).

Posició del Grup presentant : I. Sr. Subirà (CiU) (p. 1810).

Votació : aprovada per 80 vots a favor, 27 en contra i 4 abstencions (p. 1812).

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 35

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Ofidol de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució, presentada per més d'una cinquena part dels diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió (Reg. 10738), per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 7.2 i 9, regla 1.ª, lletra a) en relació amb les lletres b) i e), i lletra c), paràgrafs tercer i quart, de la Llei 20/1989, de l'Estat, del 29 de juliol, d'Adaptació de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i de l'Impost Extraordinari sobre el Patrimoni de les Persones Físiques.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, la Presidència, en nom de la Mesa i propi, es complau a dirigir una cordial salutació als nous diputats del Grup parlamentari Socialista, els il·lustres senyors Josep E. González i Navas, i Antoni Noguer i Carvella, i als nous diputats del Grup parlamentari de Convergència i Unió, els il·lustres senyors Ramon Coma i Casellas, i Josep Mariné i Grau. A tots els desitjo molt d'èxit en les seves tasques parlamentàries.

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i la votació de la Proposta de Resolució, presentada per més d'una cinquena part dels diputats, del Grup de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 7, 2 i 9, regla primera, lletra a), en relació amb les lletres b) i e), i lletra c), paràgraf tercer i quart, de la Llei 20 de 1989 de l'Estat, del 29 de juliol, d'Adaptació de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i de l'Impost Extraordinari sobre el Patrimoni de les Persones Físiques.

Per al debat, se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament de la Cambra. D'acord amb els esmentats articles, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, que ha presentat la Proposta, té la paraula per defensar-la. Té la paraula l'Il·lustre Diputat Sr. Escudé; temps límit, quinze minuts.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, Senyor President. Senyores i senyors diputats, en nom d'un conjunt de diputats, pertanyents al Grup de Convergència i Unió, i no en nom del Grup parlamentari, surto ara a la tribuna per proposar a tots vostès la interposició d'uns recurs d'inconstitucionalitat contra determinats preceptes, concretament quatre, de la Llei número 20 d'enguany, de data 28 de juliol, publicada al butlletí oficial de l'Estat del dia 29.

Com saben, aquesta Llei va adaptar la normativa sobre l'impost de la renda de les persones físiques i de l'impost extraordinari sobre el patrimoni a una sentència del Tribunal Constitucional, la número 45 d'enguany, de data 20 de febrer. Aquesta Sentència, recordaran que declarava inconstitucional l'o-

bligatorieta que existia que les unitats familiars presentessin forçosament declaració conjunta.

A aquest conjunt de diputats ens va semblar, examinant la Llei, que aquesta contenia tot una sèrie d'aspectes de possible o indubtable inconstitucionalitat, al nostre parer. Per això, seguint el que diu el Reglament de la nostra Cambra, es va demanar Dictamen al Consell Consultiu. Aquest Dictamen, el número 164, de data 27 de setembre, que conté dos vots particulars, ha estat publicat, i tots vostès, —suposo— en disposen, en el *Butlletí Oficial del Parlament* número 97.

Fruit de l'examen d'aquest Dictamen, el nostre conjunt de diputats hem arribat al convenciment que hi ha, com deia, quatre preceptes, agrupables en tres matèries, que són inconstitucionals, i tot seguit passo a exposar quins són i que, de totes formes, hauran vist, vostès en l'escrit d'interposició de petició, i que el senyor President ja ha llegit.

El primer tema és el tema de la solidaritat quant a les sancions pecuniàries. L'article 7 de la Llei fa referència a aquesta qüestió i estableix una obligació solidària; a l'apartat primer, l'estableix a tots els efectes quan la declaració sigui conjunta, i a l'apartat segon, que és el que entenem que és inconstitucional, estableix la mecànica a seguir quan la declaració és per separat, i concretament, diu : «Las sanciones pecuniarias serán de cuenta del miembro o miembros de la unidad familiar que resulten responsables de los hechos que las generen», però a continuació diu : «sin perjuicio de la obligación solidaria de todos frente a Hacienda». Al nostre entendre, aquí el que es diu és que el responsable darrer, final — d'aquestes sancions, per una irregularitat en la presentació de la declaració de renda—, és responsabilitat, insisteixo, de qui la fa; perquè aquest és un principi lògic i jurídic. Però a continuació diu : «sens perjudici d'aquesta obligació solidària de tots davant Hisenda»; vol dir que, de cara enfora, hi ha una solidaritat.

Aleshores, observaran senyores i senyors diputats, que el Dictamen és advers en aquest punt de vista, perquè el Dictamen diu, en el fonament quart : «Si l'últim incís hagués estat al començament del paràgraf, el tema no mereixia comentari, ja que suposaria una afirmació, etcètera. La inclusió final del paràgraf de l'incís que comentem, ofereix si no un dubte, almenys, una legítima inquietud hermenèutica que, al nostre criteri, es pot resoldre amb una consideració sistemàtica del precepte. La que hem qualificat com a inquietud hermenèutica, no deriva només de la redacció de l'article, sinó, en particular, de l'examen de la legislació vigent». Això, és evident : que «sin perjuicio» és una adversació; però, en ser al final del paràgraf, és una adversació contra la resta del propi paràgraf; en canvi, si fos al començar, com bé diu el Dictamen, seria una adversació en el principi de solidaritat total que preveu l'apartat primer.

Per tant, com a lògica conseqüència, nosaltres, discrepant del Dictamen, entenem que continua existint aquesta inconstitucionalitat, i per això estem totalment d'acord amb el vot particular que s'ha presentat en aquest fonament, per part de tres consellers, que diuen, bàsicament, en una llarga exposició, en el segon punt, lletres a), b), c), i successives d'aquest vot particular, diuen exactament el que nosaltres opinem des del punt de vista gramatical sobre el sentit del «sin perjuicio», i, aleshores, cosa també important, fan un repàs històric al tema amb què la fiscalitat havia tractat aquesta qüestió, i, concretament, es diu : «Des d'aquest punt de vista, no es pot oblidar que l'in-

cís a què anteriorment s'ha alludit, figurava ja a l'originària redacció d'aquest precepte en la Llei anterior, i en el Reglament de l'Impost sobre la Renda, l'article 133, diversos punts, i aleshores, aquest apartat diu : «Todos los sujetos pasivos que compongan la unidad familiar quedarán solidariamente obligados al pago de las sanciones que procedan por las infracciones previstas». Per tant, fins ara Hisenda sempre ho havia entès així, i cal entendre que ho continuarà interpretant d'aquesta manera.

Finalment, hi ha una argumentació, recollint el que és l'essència del principi de solidaritat, distingint la solidaritat interna dels afectats i l'externa, i per tant, creiem que això recolza plenament el nostre punt de vista.

En tot cas, senyores i senyors diputats, ens trobem amb un punt conflictiu d'interpretació hermenèutica —«legal», en què diu el Dictamen, que quatre membres del Consell Consultiu opinen d'una manera i un altre grup de tres membres opina d'una altra manera. Per tant, si només fos, encara, per raons de seguretat jurídica, crec que valdria la pena sotmetre aquest punt, i per això així ho demanem, al consell, a la interpretació autèntica del Tribunal Constitucional, que ens determini quin és el sentit exacte d'aquest apartat segon de l'article 7.

El segon tema és aquell que fa referència a un greuge comparatiu, i un greuge comparatiu molt important, en relació amb les rendes del treball. Aquest tema està reflectit en l'article 9, «sobre tributació individual», «regles de tributació», regla primera, lletra a); perquè la introducció ens diu : «la determinación de la renta a los sujetos pasivos», vol dir que ja només fa referència a la declaració per separat, diu : «tendrá en cuenta el origen o fuente de la misma; en particular, serán de aplicación los criterios siguientes». Lletra a) : «Los rendimientos del trabajo corresponderán exclusivamente a quien haya generado el derecho a su percepción»; en canvi, les lletres b) i e), que són les que, segons nosaltres, creen aquest greuge comparatiu —la lletra b), que fa referència als rendiments del capital, i la lletra e), que fa referència als increments i les disminucions patrimonials—, en tots dos casos, si vostès repassen el text de la Llei que pretenem impugnar, acaba dient : «en los términos previstos en el artículo 11 de la presente Ley». Aleshores, anem a l'article 11, i l'article 11, després de dir que seran d'aplicació les normes sobre titularitat jurídica contingudes en els diversos règims jurídics existents a l'Estat, diu : «La titularidad de los bienes y derechos que, conforme a las disposiciones o pactos reguladores del correspondiente régimen económico matrimonial, sean comunes a ambos cónyuges, se atribuirá por mitad a cada uno de ellos». I per això, d'una forma molt clara i, fins i tot, si vostès volen, un xic pedestre, en el Dictamen s'explica : una persona, que tingui un ingrés, a efectes de renda, d'un milió de pessetes, i ha estat obtingut, aquest ingrés, en funció del seu treball, cotitza per un milió de pessetes; en canvi, si una persona en règim de «comunidad de gananciales», també rep un ingrés d'un milió de pessetes, es parteix per meitats amb el seu consort. No ho diu el Dictamen, però ho podríem afegir nosaltres : encara queda més clar el greuge importantíssim i gairebé inconcebible que pretén aquesta Llei si resulta que aquests dos declarants estan casats. Imaginem-nos una parella en què un dels consorts treballa per compte de tercers i rep un ingrés d'un milió de pessetes; exclusivament cotitza ell. El seu consort no treballa i rep uns beneficis, uns rendiments d'un capital que tenia en règim

de «gananciales», es parteix, i aleshores un consort cotitza per un milió i mig, i l'altre consort cotitza per 500.000 pessetes.

Coneixent, com tots vostès coneixen, el caràcter progressiu, en trams successius, de l'impost sobre la renda, realment aquí hi ha un greuge comparatiu contra les rendes del treball; no sols anticonstitucional, sinó gairebé diria inconcebible.

En aquest Dictamen, en aquest punt, que és el fonament cinquè, apartat segon, hi ha un vot particular d'un sol senyor Conseller que a nosaltres realment no ens convenç, no ens semblen sòlids els seus arguments, perquè diu : «La doctrina constitucional exigeix com a requisits indubtables de la discriminació l'absència de tot fonament objectiu» —aquí no hi ha realment cap fonament objectiu de discriminar rendes de treball i rendes de capital, i, en tot cas, constitucionalment seria a l'inrevés, haurien de prevaler les rendes del treball—, «la justificació insuficient» —realment, no «insuficient», és que no hi ha cap justificació— «i, en definitiva, l'arbitrarietat» —i realment hi ha arbitrarietat. Ara, per acabar aquesta consideració sobre aquest apartat, sobre aquest greuge comparatiu, important, el mateix vot particular acaba dient que «en l'exemple ideal esmentat, la diferent afectació de les dues fonts de renda» —diu el vot particular— «no neix de la norma —que és constitucionalment correcta, per ella mateixa—, sinó com a conseqüència del règim econòmic matrimonial». Nosaltres entenem que aquest argument no és acceptable : si hi ha una situació jurídica, en aquests moments, fruit d'un règim matrimonial de béns i tota una legislació civil, que no és anticonstitucional, si sobre aquesta situació aterra, incideix una nova norma, i el resultat —reconeix el mateix Conseller discrepant— dona inconstitucionalitat, evidentment, òbviament, qui crea la inconstitucionalitat és aquest nou precepte.

Per tant, doncs, nosaltres continuem creient que cal presentar recurs d'inconstitucionalitat també contra aquest apartat a), per la situació de comparació en contra de l'apartat b) i l'e).

Finalment, entrarem en els altres dos punts, que tots fan referència a limitacions a les retribucions del treball i aportacions de béns o drets per part de familiars. O sigui, aquí no és tant un greuge contra el treball, sinó que és un greuge contra la família, contra l'exigència de lligams familiars, perquè, en definitiva... I per això, doncs, nosaltres demanàriem a tots vostès, senyores i senyors diputats, que volguessin també votar a favor de la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra, dintre d'aquest mateix article 9, regla primera, lletra c), els apartats tercer i quart, perquè mirin què diu l'apartat tercer, que és el que fa referència als rendiments del treball. Diu : «Cuando resulte debidamente acreditado, existiendo el correspondiente contrato laboral» —vol dir que hi ha una garantia formal— «que el cónyuge o los hijos menores del sujeto pasivo convivan con él, trabajen habitualmente y con continuidad en las actividades empresariales, profesionales o artísticas desarrolladas por el mismo, se deducirán las cantidades. Pero : «siempre - que no sean superiores al coste medio anual por empleado de la plantilla, si la hubiere, o, en otro caso, al importe del salario mínimo interprofesional fijado para el ejercicio». Aquí hi ha, òbviament, una discriminació contra unes rendes, contra unes desgravacions per unes rendes, pel sol fet que el receptor és membre d'una família, hi ha un lligam de consanguinitat o d'afinitat matrimonial amb el declarant. Realment, entenem que això és inconstitucional.

I l'apartat següent, l'apartat quart, fa el mateix en relació, com deia, amb aportacions de béns o drets. I, així, diu —una altra vegada de forma paral·lela— : «Cuando el cónyuge o los hijos menores del sujeto pasivo que convivan con él realicen prestaciones de bienes o derechos que sirvan al objeto de la explotación económica o actividad profesional o artística de que se trate, se deducirá...» —què es deduirà?— «la contraprestación estipulada» —però també aquí torna a sortir una limitació, una discriminació, quan la persona que realitza aquestes activitats no té lligams familiars amb el declarant; diu : «siempre que no exceda del valor del mercado y, a falta de aquélla, éste último». Per tant, hi ha un paral·lisme, però és que aquí encara és més, perquè continua : «La contraprestación o el valor del mercado se considerarán rendimientos de capital del cónyuge o los hijos menores a todos los efectos tributarios».

Aleshores —i aquí sí que el Dictamen és per unanimitat— en el fonament cinquè, apartat tercer, doncs, es diu : «En el primer cas, el treball dels membres de la unitat familiar a la qual ens referim», etcètera..., doncs diu : «aquí hi ha una flagrant inconstitucionalitat». I, posteriorment, diu : «I, en el segon cas», doncs, diu exactament igual, amb l'agreujant que «pel fet d'estar qualificades» —diu el Dictamen— «les remuneracions com a rendiments del capital no podran sofrir les deduccions que l'article 19 de la mateixa Llei de l'any 78 assenyalava per a les activitats professionals i, entre elles, per exemple, els tributs i recàrrecs no estatals que incideixen sobre l'activitat o les quotes satisfetes a corporacions o col·legis professionals». Per tant, aquí, no sols hi ha un paral·lisme, sinó que el greuge comparatiu amb aquelles persones que no tinguin vincles familiars encara és més gran.

Per acabar, senyores i senyors diputats, voldria dir-los que aquest conjunt de diputats que represento tenia dubtes en altres extrems de la Llei : per exemple, la possible invasió de competències nostres —nostres, d'aquest Parlament— sobre regulació de règims matrimonials; així com també hauran observat la diferenciació de tractament de les situacions anteriors, segons el grau de consolidació d'aquestes situacions.

Malgrat això, els arguments en contra de la inconstitucionalitat d'aquells dos punts que ens dóna el Dictamen ens han convençut i, per això, no els hem inclòs en els articles que pretenem impugnar.

En definitiva, doncs, senyores i senyors diputats, els proposem que s'interposi per part d'aquesta Cambra recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 7.2, l'article 9, regla primera, lletra a) —per greuge comparatiu amb les altres lletres que he explicat— i als apartats o paràgrafs tercer i quart de la lletra c) de la mateixa regla del mateix article.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara, per fixar llur posició, poden intervenir els altres grups. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marià Pere.

El Sr. PERE : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Mixt hem llegit amb atenció els articles de la Llei de juliol del 89, de l'Estat, que el Grup parlamentari de Convergència i Unió ens proposa de suprimir mitjançant la interpretació de la interposició de recurs d'inconstitucionalitat. I voldriem deixar la nostra posició ben clara.

En primer lloc, salvant les nostres reserves sobre el sistema impositiu, nosaltres entenem que hauria de ser més progressiu, gravant més les rendes especulatives i no els patrimonis necessaris per viure i les rendes de treball. Salvant, per tant, les nostres reserves sobre el sistema impositiu, precisament els articles que Convergència i Unió vol fer desaparèixer, al nostre entendre, tenen un sentit mínimament progressiu i de sentit comú —amb tots els nostres respectes—, perquè busquen iniciar el control del frau sobre formes abstractes i indeterminades de la renda; perquè intenten controlar certes evasions en la declaració de la renda; perquè s'esforcen a omplir alguns buits legals que caracteritzen jurídicament determinades rendes; perquè miren d'evitar algunes evasions i especulacions en marcs familiars d'ampli patrimoni; perquè tracten de dificultar l'amagament de rendes del capital.

Es colloquen, aquests articles, en la lògica que, si s'està per desgravar, s'està per pagar, i, per tant, aquells que no opten per la declaració individual, sinó per la familiar —que la Llei «prima»—, lògicament siguin solidaris amb el deute. Busquen determinar en quantitat i jurídicament els increments del capital no justificat en lloc d'evadir-los. Aquests articles procuren, d'una manera incipient, que les rendes de capital i patrimoni contribueixin un pèl més progressivament que les rendes de treball —que nosaltres creiem que haurien d'anar més enllà, encara.

Senyors i senyores diputats, nosaltres no estem d'acord que sobre la base de certes mancances de la Llei en relació amb les primes úniques, a més de no pagar cap sanció, busquin i teoritzin una certa amnistia que els alliberi de pagar el que els correspon, tal com nosaltres, en tots els aspectes, interpretem que es desprèn del text presentat. Nosaltres no entenem que Catalunya sigui perjudicada en aquests articles —no ho compartim—, sinó que entenem que, en el cas de desaparèixer aquests articles, una minoria s'instal·laria a no complir les seves obligacions de contribuir el que li correspon, i, com sempre, serien els treballadors els qui suportarien el pes més important de la càrrega.

Senyores i senyors diputats, mostrar la nostra preocupació perquè Convergència i Unió intenta rediscutir, en un altre marc, una llei que ja han discutit, en defensa dels interessos molt quantiosos, econòmicament, d'una minoria, i sobre la base d'una suposada inconstitucionalitat. Això, no ho compartim. La nostra preocupació perquè Convergència i Unió vol utilitzar aquesta Cambra, el nom de Catalunya i la tàctica d'obstrucció en defensa dels interessos d'una minoria que deixa de contribuir el que hauria de ser la major part de les contribucions al fons públic, tot això, sobre la base de la inconstitucionalitat.

Aquesta defensa de valors conservadors, no la compartim. Tàctica d'obstrucció —que hem de dir que no s'interpreti que neguem el dret a l'obstrucció com a mètode democràtic de lluita—, que nosaltres entenem que s'està utilitzant en aquests moments. Ens sentim utilitzats en aquesta Cambra perquè entenem que una minoria busca no complir les seves obligacions impositives, i ens sentiríem millor si Convergència i Unió fos ella que anés directament al Tribunal Constitucional, en aquest cas.

Senyors i senyores diputats, el nostre vot té un caràcter polític i social. Amb tots els nostres respectes, si aquests tímids ar-

tibles són declarats anticonstitucionals, nosaltres pensem que s'hauria de canviar la Constitució. Per tot això, votarem «no».

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pere. Per l'agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, davant del redactat de la Llei que avui discutim aquí, l'adaptació de l'Impost del Rendiment de les Persones Físiques a la Sentència del Tribunal Constitucional, del 20 de febrer d'enguany, i vist el Dictamen presentat pel Consell Consultiu, no em queda més remei, en nom de l'Agrupació parlamentària del CDS, que manifestar, primer, la meua indignació davant la situació de caos —i repeteixo : «de caos», encara que al senyor Borrell no li agradi—, de caos fiscal a què una continuada seqüència de normatives, iniciades l'abril de l'any 1985, sobre matèria tributària, ens ha dut el Govern socialista. (*Remor de veus.*)

No és aquest el moment de fer el repàs de totes i cadascuna de les normes publicades que estan qüestionades davant el Tribunal Constitucional —algunes, fins i tot, a instàncies del Tribunal Suprem— ni d'aquelles que han estat contradites pels tribunals, amb la derivació de la consegüent inseguretat jurídica per al contribuent.

Avui som aquí per tal de sotmetre a votació la inconstitucionalitat d'una llei, fruit d'una sentència d'inconstitucionalitat d'una norma anterior; ni més ni menys que la que regula la Llei de l'impost que grava la nostra renda. No és aquest, tampoc, l'àmbit per dir que ens hauriem estalviat aquests cinc mesos —els que van del 2 de març fins al 29 de juliol d'enguany— que hem estat sense normativa de l'impost, i ens hauriem estalviat també aquest debat, si el partit socialista, l'any 1985 —i després d'anunciar-ho exhaustivament i de no complir-ho, com fa gairebé sempre—, hagués procedit a fer efectiva la neutralitat impositiva de les parelles casades. (*Remor de veus.*)

Tot just prendre possessió —mai millor dit— del seu Ministeri, el senyor Solchaga inicià tot un seguit de criteris que mai no hauria d'abandonar, com són el de la màxima recaptació —fàcil que passi—, la prepotència i la indiferència davant els principis constitucionals; preferir de mantenir la discriminació de les parelles casades —resultant de l'acumulació de rendes en un impost progressiu— a perdre 25.000 milions de pessetes que la recaptació que l'opció per la declaració separada ha costat.

El resultat d'aquella reforma, que no solucionava el problema i que no feia cas del que des del 1982 recomanava la Comunitat Econòmica Europea, ha estat la Sentència 45 del Tribunal Constitucional, del 20 de febrer del 89, que deixà la Llei de l'IRPF inaplicable. No hi va haver més remei, davant el buit legal produït, d'elaborar, a corre-cuita, una llei d'adaptació per tal de poder procedir a les liquidacions de l'impost corresponents als anys 88 i 89, i establir un règim transitori per als anys anteriors.

Òbviament, tal com ens tenen acostumats els qui ens governen amb majoria absoluta, es va obviar el consens de totes les forces polítiques en la seva redacció. Quin n'ha estat el resultat? El resultat ha estat una llei que, a més de mal feta —no recull ni de bon tros tota la problemàtica que genera l'opció de la declaració separada—, és novament posada en qüestió per la

seva possible inconstitucionalitat. I, mentre, els contribuents, a més d'haver de declarar durant el mes de novembre; després de les vacances, després de les eleccions; a més de no poder fraccionar el pagament; a més de no disposar d'un desplegament reglamentari —d'acord amb les lleis vigents— que aclareixi una mica el *maremagnum* de disposicions; a més d'haver d'aplicar una llei que desconeixem quan van realitzar els fets imposables que avui es graven amb uns altres criteris; a més de veure com han sortit beneficiats, una vegada més, aquells que menys van complir amb Hisenda respecte als qui ho varen fer religiosament; a més de veure com són les rendes del treball les que pagaran més, en detriment de les rendes de capital, dels que pagaran menys, els contribuents veuen com es posa en qüestió novament la constitucionalitat d'alguns aspectes d'aquesta nova Llei. Sobren comentaris, senyores i senyors diputats.

Bé, entrarem en el que és el recurs pròpiament, contra la Llei 20/89, i en especial del seu article novè, el qual recull tot un seguit de regles a aplicar en els casos de tributació individual dels membres de la unitat familiar, d'acord amb la previsió explicitada en l'article 2 de la mateixa Llei, que permet tributar per separat.

Una primera qüestió a esbrinar aquí és si l'enunciat de la regla primera de l'article novè de la Llei, que diu textualment : «Cualquiera que sea —cualquiera que sea— el régimen económico del matrimonio aplicable a los cónyuges, la determinación de la renta de los sujetos pasivos tendrá en cuenta el origen o cuenta de la misma.» Té o pot tenir una incidència negativa en la regulació dels règims econòmics matrimonials i, en conseqüència, pot afectar de manera negativa les competències que té la Generalitat per disciplinar-los, d'acord amb allò que disposa l'article 9.2 de l'Estatut.

La Sentència abans esmentada, 45/89, del Tribunal Constitucional, estableix que «la legislación tributaria, en atención a su propia finalidad, no está obligada a acomodarse estrechamente a la legislación civil que, sin embargo, tampoco puede ignorar».

D'altra banda, l'article 11 de la dita Llei disposa el següent : «Los bienes y derechos se atribuirán a los sujetos pasivos, según las normas sobre titularidad jurídica aplicables en cada caso, y en función de las pruebas aportadas por aquéllos y de las descubiertas por la Administración. En su caso, serán de aplicación las normas sobre titularidad jurídica de los bienes y derechos contenidos en las disposiciones reguladoras del régimen económico del matrimonio», etcètera. I, en un altre paràgraf : «La titularidad de los bienes y derechos que, conforme a las disposiciones o pactos reguladores del correspondiente régimen económico matrimonial, sean comunes a ambos cónyuges, se atribuirán por mitades a cada uno de ellos.» És evident que, encara que la Llei que examinem no s'ajusta estrictament a la legislació civil, tampoc la ignora i, per tant, no es produeix envaïment o afectació negativa de les competències de la Generalitat.

Examinem, però, el contingut específic d'aquesta regla primera. La lletra a) diu, quan parla dels factors a tenir en compte en la determinació de la renda dels subjectes passius, a) : «Los rendimientos de trabajo corresponderán exclusivamente a quien haya generado el derecho a su percepción.» L'apartat b) disposa : «Los rendimientos del capital se considerarán ob-

tenidos por los sujetos pasivos titulares de los elementos patrimoniales, bienes o derechos de que provengan en los términos previstos en el artículo 11 de la presente Ley.»

I, finalment, l'apartat e) : «Los incrementos o disminuciones patrimoniales se considerarán obtenidos por las personas titulares de los bienes, derechos y demás elementos patrimoniales de que procedan los mismos, en los términos previstos también en el artículo 11 de esta Ley.»

La connexió de l'article 11, regla primera, lletres a), b) i e), amb l'article 11, posa en relleu que persones que tenen la mateixa capacitat econòmica individual estan tractades per la Llei de manera clarament diferent, tractament diferencial que no és constitucional perquè vulnera el principi d'igualtat que exigeix que, a igual capacitat econòmica, correspongui igual càrrega tributària, tal com es preceptua en l'article 31.1 de la nostra Constitució.

La lletra c) de la regla primera del mateix article 9 fa referència als supòsits en els quals el cònjuge o els fills menors que convisin amb ell —amb el subjecte passiu— treballin en les activitats desenvolupades per aquest o realitzin prestacions de béns o drets que serveixin a l'explotació econòmica o activitat professional o artística de què es tracti. Les circumstàncies previstes en els paràgrafs tercer i quart d'aquesta lletra introdueixen factors de discriminació respecte a altres empleats o professionals que hi puguin prestar els seus serveis, per la qual cosa entenem que també són anticonstitucionals.

Finalment, respecte a l'article 7.2 en relació amb el punt 1, la desafortunada redacció que s'ha fet permet una interpretació que va en contra del que el mateix Tribunal Constitucional va fer en els seus fonaments de la Sentència repetida del 20 de febrer. És a dir : la inconstitucionalitat de la responsabilitat solidària de la unitat familiar davant el pagament de les sancions. Si bé la nova Llei considera que «las sanciones pecuniarias serán de cuenta del miembro o miembros de la unidad familiar que resulten responsables de los hechos que las generen», també afegeix : «sin perjuicio de la obligación solidaria de todos frente a la Hacienda pública.» Una lectura estricta de la norma portaria a pensar que aquest «sin perjuicio» fa referència directament al pagament de les sancions, i això derivaria en la responsabilitat solidària.

Independenment, doncs, de les intencions amb les quals es va redactar aquest article, que hom vol deduir que és la de fer prevaler el criteri del Tribunal Constitucional, de la literalitat de la norma s'interpreta el contrari, raó per la qual, per raó de seguretat jurídica, també hem d'estar a favor de la inconstitucionalitat de l'article 7.2.

Per tot això, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, votarem favorablement la interposició del recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Hortalà.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, si em permeten la franquesa, els diré que, en aquest debat, ara, en pujar a aquesta tribuna, em trobo amb la sensació que estic —estem, el nostre Grup, en aquest debat— utilitzats. I els explicaré el perquè. Per tres tipus de raons : unes, de caràcter tècnic; unes altres, funcionals, i, darrerament, unes, de

tipus polític.

Mirin, tècnicament, la discussió doctrinal sobre un impost directe i personal, com és l'impost de la renda de les persones físiques, només té contingut específic si hi ha capacitat política de decidir-ne la reestructuració. I, malauradament, aquesta decisió, aquesta possibilitat, aquí no la tenim.

La gran discussió doctrinal sobre aquest tipus d'impostos —com vostès no ignoren— rau en el fet de si han de gravar la generació de renda o l'ús que es fa de la renda. I tota la doctrina sap que si un impost personal i directe grava el producte imposable en el seu origen, necessàriament, comporta discriminacions. Això, entre els economistes, almenys, és conegut des de la segona meitat del segle passat. Si, pel contrari, aquest impost el que fa o pugués fer —i a mi em sembla més just— és gravar l'ús que es fa de la renda, destriant els ingressos que van a subvencionar el cost de la vida, l'estalvi, la inversió productiva d'aquells altres que van a despesa sumptuària, improductiva, etcètera, amb quotes i amb tipus diferencials, possiblement seria més just, però aquesta decisió no la podem prendre aquí; l'ha de prendre qui té la competència per fer-ho, que és l'Administració central. Amb un element de greuge comparatiu, perquè, mentre les lleis que aprova l'Administració central, em refereixo a les Corts espanyoles —encara que siguin objecte de recurs—, aquestes lleis s'apliquen fins que no es dicta sentència que, com vostè saben, poden passar mesos o anys. En canvi —i aquest és el greuge comparatiu—, quan el Parlament de Catalunya aprova una llei i aquesta llei és objecte de recurs, automàticament queda en suspens.

Per tant, tècnicament, em sembla que aquest és un debat que no acaba d'estar enterament formulat en termes de consistència. Funcionalment hi ha un altre problema, al meu entendre. Funcionalment, el que succeeix —i vostès ho saben— és que Esquerra Republicana sempre —i no pot ser d'altra manera— ha votat favorablement totes aquelles lleis centralistes que han volgut, i en moltes ocasions han aconseguit, retallar l'autonomia de Catalunya. (*Remor de veus.*) Però aquesta no és una llei que directament afecti l'autonomia de Catalunya... No sé què em diuen... (*Pausa. Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : És que s'ha equivocat. Ha dit que Esquerra Republicana sempre havia votat a favor de...

El Sr. HORTALÀ : Ah, no! En contra, en contra! (*Rialles.*) Doctor Colomines, li agraeixo profundament l'atenció que habitualment em dispensa. (*Rialles.*) Hi hem votat en contra, és clar; a favor, no... Bé...

Doncs, deia que, en aquest cas, aquesta no és una llei, estrictament parlant, funcionalment parlant, de base antistatutària. És una llei inconstitucional. Es poden adduir elements de connexió, com fa el Dictamen del Consell Consultiu, o elements de depuració del marc constitucional, i fins i tot elements de relació pel que fa a l'impost del patrimoni, que és un impost cedit; però, estrictament parlant, aquesta no és una llei antistatutària, perquè, malauradament, la Generalitat —si no és per la via del recàrrec— no té competències sobre imposició personal i directa.

Per tant, aquest és un debat, des d'aquest punt de vista, que podria permetre això : el perfeccionament, la depuració del marc constitucional, però que, en puritat legalista, no afecta l'estructura mateixa del funcionament, avui —un funcionament migrat, òbviament, però el funcionament, avui—, del

marc autonòmic. També aquí, per tant, hi ha dubtes significatius.

I, en tercer lloc, i políticament, perquè... on són les bases que permeten aquí sustentar un criteri d'inconstitucionalitat com a conseqüència del que els diputats companys dels diputats que ara han presentat aquesta petició de recurs varen fer al seu dia a les Cambres de Madrid? Quina és la base que permet la congruència d'actuacions? Aquí hi ha un Dictamen del Consell Consultiu que estableix un conjunt de principis, des de la perspectiva de la inconstitucionalitat, que, evidentment, ofereix totes les garanties, però la intervenció —segons consta en els corresponents diaris oficials— establerta per Minoria Catalana en el debat d'aquesta Llei a Madrid, no guarda, estrictament parlant, no?, la respectiva correlació —i, si convé, ho discutirem. Hi ha elements, senyor Camps, hi ha elements de relació pel que fa a la discriminació unifamiliar i pel que fa a la discrepància rendes-capital, rendes-treball, però no amb l'estructura específica, si no ho recordo malament, en què està tipificat l'article 7 i l'article 9.

Per tant, si això és així, nosaltres ens preguntem per què ha estat convocat aquest Ple? Per què ha estat convocat aquest Ple? Perquè, com vostès saben, presentar recurs d'inconstitucionalitat es pot fer per dues vies..., millor dit, per tres, si es vol : el presenta el Parlament, el presenta el Consell Executiu o el presenten, conjuntament, Parlament i Consell Executiu. Hi ha moltes lleis —aquí en tinc algunes de les últimes que han sortit— que el recurs d'inconstitucionalitat només el presenta el Consell Executiu, no el Parlament : la Llei 13/89, de Cooperatives de Crèdits, la Llei 25/88, sobre carreteres, la Llei 26/88, de Disciplina i Intervenció d'Entitats de Crèdit, i la Llei 37/88, dels Pressupostos Generals de l'Estat. Els recursos d'inconstitucionalitat contra aquestes lleis no han estat discutits aquí al Parlament; només —utilitzant les seves potestats— els ha presentat el Consell Executiu. Per què en aquest cas no ha estat així? A mi em sembla, i aquest és l'argument polític que els vull manifestar, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, que aquí hi ha elements d'oportunitat del moment. No es va voler al seu dia obrir convencionalment i de la manera reglada aquest Parlament amb el debat de política general a finals de setembre, com està manat reglamentàriament, i avui, per una qüestió que podia passar-se, perquè hi ha antecedents i precedents, i fins i tot substàncies de gruix, podia passar-se sense fer aquest Ple, perquè el Consell Executiu podia manar, pel seu compte, la inconstitucionalitat, pel que fa al recurs, avui, en un moment d'una oportunitat que sembla que convé airejar, que sembla que convé aprofitar-ho tot amb aquesta mena de política basada en la metodologia que tot val, es convoca extraordinàriament, amb urgència, oblidant-se que fa quatre dies no es va voler convocar el debat de política general, perquè es varen adduir possibles vicis de propaganda electoral.

Senyores i senyors diputats, senyor President, a nosaltres, això no ens sembla prou rigorós, per dir-ho de la manera més *light possible*; no ens sembla prou rigorós i, en conseqüència, la nostra decisió respecte al que se'ns demana serà la d'abstenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Hortalà. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, independentment de la barreja de criteris jurídics i tècnics que esta vegada porta lo Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat, lo Grup Popular anunciem ja la voluntat de donar suport a esta Proposta de Resolució, per tal que el Parlament de Catalunya interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei d'Adaptació de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i de l'Impost Extraordinari sobre el Patrimoni de les Persones Físiques, concretat, com ja s'ha dit, est recurs, en l'article 7.2 i en alguns apartats de l'article 9 que parlen i determinen la renda dels subjectes passius.

En tot cas, senyores i senyors diputats, senyor President, em corre molta pressa manifestar que la nostra decisió de donar suport a qualsevol recurs d'inconstitucionalitat referit a esta Llei d'Adaptació de l'IRPF es fonamenta en la convicció —per no parlar ara de coherència— que la Llei, en estos i en altres articles, resulta inconstitucional i, en est cas concret, i avui, tinguin la seguretat, sobretot lo Grup Socialista, que no som comparsa de ningú i que, en el nostre posicionament, els antecedents jurídics i tècnics estaran per damunt de qualsevol consideració política o de partit.

I en estos criteris em vull referir a una crítica oberta a aquell o aquells polítics que, en lo seu dia, van anunciar, des d'un for que no és est, que presentarien recurs d'inconstitucionalitat contra esta Llei i que han utilitzat lo Parlament de Catalunya per a una finalitat personal i partidista, i la seva conducta política —d'ells i dels qui ho han consentit— ha anat més enllà del dret i de l'equitat. Les normes, lo Reglament i el mateix costum ens han ensenyat que, en esta casa, lluny dels «amos», lo que hi ha és un president, una mesa i uns grups parlamentaris, que són, en definitiva, els que prenen les decisions. I si un polític a una altra cambra assumeix compromisos que després no pot complir per imperatius legals, per raó del nombre de diputats o per altres causes, que li resolgui la papereta lo partit, o el Govern, en nom de qui parla, que sí que té facultats est Govern —com ja s'ha dit— per acudir al Tribunal Constitucional quan li convingui.

Ara resulta que, després de l'absoluta pulcritud que hem tingut tots los grups parlamentaris d'esta Cambra, en evitar discussions i comentaris per raó de la suspensió dels debats al Parlament, ara resulta —deia— que els de fora de casa poden disposar de la primera institució de Catalunya com si això fos una gestoria que tramita i defensa interessos dels altres. I, si algú té problemes, «a quién Dios se la dé, San Pedro se la bendiga», però és l'última vegada que, en consciència, nosaltres, lo Grup Popular, com a mínim, ens prestem a components d'est tipus que puguin comprometre el pes, lo prestigi i la solvència del Parlament de Catalunya.

Lo Dictamen del Consell Consultiu, que, d'alguna manera, i sense ser vinculant —com ja s'ha dit altres vegades— avala la Proposta de Resolució objecte d'est Ple extraordinari assenyala molt clarament, i per unanimitat en est punt, que la Llei 20/1989 no vulnera competències que són pròpies de la Generalitat de Catalunya en no donar un tractament anticonstitucional en aplicació de les seves conseqüències a institucions pròpies de Dret català. I a partir de quan lo Tribunal Constitucional dóna suport a la incompatibilitat de la tributació conjunta o obligatòria dels cònjuges i distingeix, fins i tot, la incompatibilitat del principi d'igualtat i del dret a la intimitat personal i fa-

miliar? Se'n deriven dos tipus de qüestions o de comentaris que interessa ara posar de manifest.

En primer lloc, si la interpretació de la Sentència del Tribunal Constitucional s'ajusta al règim de tributació dels components d'una unitat familiar —article segon d'esta Llei—, i, en segon terme, si el concepte «d'igualtat» s'ajusta a la seva essència, és a dir a l'absència de diferències entre matèries o fets de la mateixa naturalesa, de la mateixa forma, de la mateixa qualitat i de la mateixa quantitat. La primera de les qüestions, referida a la tributació conjunta o separada, i que afecta directament l'article 9, objecte d'esta eventual inconstitucionalitat, des de la nostra opinió és una trampa innocent del legislador, tal i com apareix a la Llei, que resulta sospitosa i, en tot cas, criticable des del punt de vista més imparcial.

Efectivament, esta Llei, aparentment, respecta l'opcionalitat en assenyalar que lo fonamental en la declaració de renda és la unitat familiar, però que, no obstant això —diuen—, la podran presentar separadament com a subjectes passius. I el Tribunal Constitucional, en la seva Sentència, diu exactament tot lo contrari: «Lo subjecte passiu és la persona física i només opcionalment podran presentar declaració conjuntament com a unitat familiar o com a unitat matrimonial». És a dir que el text legal i qui l'hagi aprovat inverteix els termes i converteix una solució del Tribunal Constitucional en un problema emparat per la mateixa Llei.

I quant a la segona de les qüestions, referida al principi d'igualtat, queda reflectit est desequilibri en la mala regulació que s'ha fet de l'article 9 sobre la declaració conjunta, sobre la declaració separada, sobre els rendiments de treball i de capital, sobre la possible inconstitucionalitat dels rendiments que resulten de les activitats empresarials, professionals i artístiques i, sobretot, allò que fa referència als increments i a les disminucions patrimonials. Però, probablement, lo desequilibri més important en relació amb est principi d'igualtat se fonamenta, per una part, en lo règim econòmic, per raó del matrimoni, que s'hauria de corregir per un sistema neutre, separant precisament lo règim econòmic del matrimoni i, per una altra part, se fonamenta esta desigualtat en el fet que les rendes de treball —ja s'hi ha fet referència abans—, les rendes de treball, no són objecte de divisió, mentre que la divisió sí que és possible en les rendes patrimonials, en les rendes professionals i en les rendes empresarials, amb lo consegüent estalvi fiscal.

Amb unes altres paraules: mentre lo règim de les rendes de capital, professionals, empresarials i patrimonials són règims oberts, on a la pràctica cadascú pot fer el que li doni la reial gana, lo règim de rendes de treball és extraordinàriament dur i que la pressió fiscal, en esta classe de rendes, és també desigual i discriminatòria entre si, com es demostra que en famílies amb condicions exactes d'ingressos i de despeses hi ha diferències de fins a un 26%.

Resulta, per consegüent, que les regles de tributació que apareixen a l'article 9 de la Llei donen lloc a situacions més favorables als règims econòmics «ganancials», en perjudici de la separació de béns, i, dins dels «ganancials», les rendes de treball —com han dit— que no són objecte de divisió, davant les rendes de capital.

I quant a l'apartat segon de l'article 7, que parla de l'obligació solidària quant a sancions i responsabilitats, compartim, lo Grup Popular, l'opinió tècnica del segon vot particular del Dic-

tamen i volem manifestar que, des de la nostra opinió, en matèria sancionadora, només qui la fa la paga, independentment que es tracti o no d'una declaració conjunta. I, en tot cas, la part essencial que sotmetem al superior criteri del Tribunal Constitucional és l'últim incís, que diu «sin perjuicio de la obligación solidaria de todos frente a la Hacienda». A ests antecedents vull afegir que el Grup parlamentari Popular al Congrés de Diputats també ha presentat recurs d'inconstitucionalitat, però mai l'ha vogut apartar de qualsevol referència a est punt prou important, perquè, precisament, en un tema tan delicat com est, només podrem avançar en la mesura que siguem capaços de superar discrepàncies i traslladar el problema més enllà del que és la confrontació ideològica o de partits.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Illustre Diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en concret en la discussió i, per tant, expressar quina és la nostra posició respecte d'aquest recurs d'inconstitucionalitat que es planteja sobre determinats articles de la Llei d'adaptació a la Sentència del Tribunal Constitucional de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i Extraordinari del Patrimoni, voldriem fer alguna consideració sobre alguns aspectes que s'han reflectit aquí.

Nosaltres creiem que el Parlament de Catalunya, en tot moment, ha de fer ús de les seves —per a nosaltres encara escasses— atribucions i, per tant, creiem que aquest Plenari s'hauria d'haver convocat —s'ha d'haver convocat— per debatre aquest tema en aquest moment. Això no vol dir que nosaltres no ignorem i no destaquem que aquesta pot ser una utilització partidista del Parlament —no tant la convocatòria d'aquest Plenari com sí, precisament, la manca de respecte a aquesta institució que, en determinades circumstàncies, ens han mostrat, fins i tot, membres del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. En concret, vull expressar la nostra protesta a la Presidència perquè la transmeti al Consell Executiu de la Generalitat, per tal com el dia 4, a la reunió de la Comissió de Política Social, no va comparèixer el Conseller senyor Comas quan s'havia de tractar el tema dels geriàtrics, tan important, tan actual, en definitiva tan necessari, en aquests moments, a Catalunya.

Per tant, creiem que el Parlament no pot ni ha d'abdicar de les seves facultats ni, en definitiva, de les seves obligacions, però que això ha de ser en tots i cada un dels seus actes i de les seves competències.

Per tant, no ens serveix encara —hi insisteixo— que creiem que avui havíem d'estar reunits aquí discutint aquesta qüestió, perquè forma part de les nostres competències de les quals no podem abdicar, però que el respecte al Parlament, la consideració a les seves competències s'ha de manifestar en tots i cadascun dels nostres actes, i també per part del Consell Executiu de la Generalitat.

Dit això, jo vull passar ja... entrar a la discussió d'aquest recurs d'inconstitucionalitat al qual nosaltres, i ho dic ja de bell antuvi, donarem suport.

Jo crec que hem de començar fent una referència al que ha de representar una Llei com la que discutim en un estat social i democràtic de dret, com es defineix el nostre en la Constitució,

i sobretot des d'una perspectiva d'esquerres.

A nosaltres, ens ha sorprès extraordinàriament que des de l'esquerra es manifesti el desacord amb els aspectes regressius d'aquesta Llei, amb els aspectes contraris als interessos dels treballadors, amb els aspectes que graven, d'una manera cada vegada més accentuada i més descarada, les rendes del treball i, en canvi, per un judici d'intencions s'oposin a aquest recurs.

Nosaltres creiem, com he dit, que el recurs d'inconstitucionalitat ha de partir de la situació, ha de partir, en definitiva, del que comporta, de l'instrument que ha de complir aquesta Llei.

Nosaltres creiem que és un instrument de política social, de política econòmica, l'impost sobre la renda, que ha de contribuir a la redistribució de la renda, que ha de ser, per tant, un instrument de progrés, un instrument en benefici dels sectors més desafavorits de la societat, en benefici dels treballadors.

Per tant, nosaltres, ja en el Congrés dels Diputats i en el Senat, vàrem plantejar la necessitat de modificar aquesta Llei, en el sentit de fer més progressiva l'escala, en el sentit d'eximir determinades rendes —les més baixes— producte del treball, i, en definitiva, de fer que aquest Projecte de Llei fos molt més progressiu, fos molt més avançat i, en definitiva, fos molt més beneficiós per a les rendes del treball i, en definitiva, per als interessos dels treballadors.

Ja vàrem anunciar també en el Senat que ens semblava que aquest atac als interessos dels treballadors, aquest atac a les rendes procedents del treball, arribava, fins i tot, des del nostre punt de vista, a la inconstitucionalitat, i que en el seu moment plantejaríem aquest recurs, o donaríem, en tot cas, suport a aquest recurs.

Bé, jo crec que s'ha de ser molt clar i molt concret: no podem anar a una discussió purament teòrica. L'article 9 de la Llei que ens ocupa fa una distinció claríssima en el tractament de les rendes del treball i de les rendes procedents del capital o, en definitiva, procedents d'altres mitjans. I aquest tractament és absolutament discriminatori i feixuc per a les rendes del treball. S'hi pot donar totes les voltes que es vulgui, però això és absolutament evident amb la simple lectura de la Llei —lectura que jo no faré, perquè ja s'ha fet anteriorment diverses vegades pels anteriors diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula—; però aquesta és una qüestió indubtable i, per tant, nosaltres donarem suport al recurs pel que fa referència a l'article 9.

Nosaltres creiem que fins i tot l'article 15 de la Llei, que com vostès saben fa referència als diferents tractaments entre les situacions que anomena «consolidades» i «no consolidades», és a dir, en definitiva, als exercicis anteriors... Vostès saben també que aquest article estableix una diferència absolutament injusta i inacceptable entre, precisament, aquells contribuents que han complert adequadament les seves obligacions i aquells altres que no ho han fet, precisament, en benefici dels que no ho han fet. D'alguna manera, s'està castigant el contribuent complidor i s'està premiant, o d'alguna manera s'imposa una minianistia fiscal a aquells contribuents que han defraudat Hisenda. Això s'empara —es diu en la Llei— en la Sentència del Tribunal Constitucional, però és cert que el Tribunal Constitucional no imposa necessàriament aquesta sortida absolutament injusta.

En qualsevol cas, aquesta és també una qüestió que nosaltres hem denunciat, però no hi ha dubte que la inconstitucionalitat

pot ser, en qualsevol cas, dubtosa i, per tant, nosaltres, en aquest article, òbviament, no hi entrarem, quant a l'aspecte concret del recurs d'inconstitucionalitat.

Pel que fa a l'article 7, no hi ha dubte —com ja s'ha dit aquí també— que la redacció és absolutament desafortunada, és absolutament desafortunada perquè hi caben perfectament les dues interpretacions, és a dir, hi cap la interpretació que la solidaritat s'inclou com una exigència en el cas de les sancions pecuniàries derivades dels incompliments quant a aquest impost, i, per tant, seria anticonstitucional, o es pot interpretar també que realment amb aquesta redacció això no s'hi inclou i, en conseqüència, com que no s'inclou que fa referència al deute principal i no a la sanció pecuniària, i per tant resulta que aquest article no seria inconstitucional.

En qualsevol cas, aquesta redacció i aquesta confusió que comporta fa que nosaltres creiem que és important que el Tribunal Constitucional es manifesti, es defineixi respecte a aquest article i la constitucionalitat i, per tant, donarem suport també al recurs en aquest aspecte.

Dit això, nosaltres volem acabar expressant el nostre suport al recurs, ja que aquesta Llei, sens dubte —i no únicament en els aspectes inconstitucionals, sinó en tot el seu contingut—, és regressiva, és perjudicial per a les rendes del treball, és perjudicial, en definitiva, per als interessos dels treballadors.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes.

Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor President, senyores i senyors diputats, les meves primeres paraules han de ser per manifestar la indignació del nostre Grup, el malestar, per l'ús partidista que la majoria d'aquest Parlament fa de la institució.

És pràcticament inconcebible trobar situacions semblants a les que vivim en aquests moments: després d'haver manifestat, la majoria d'aquest Parlament, la voluntat de no convocar aquest plenari, perquè podria tenir interpretacions de tipus electoralista, això voldrà dir que aquest plenari haurà estat, llevat de la sessió d'avui, entre quatre i cinc mesos —ja veurem fins quan—, segurament, sense reunir-se; voldrà dir que, a diferència del que s'ha fet en moltes altres comunitats autònomes, no s'haurà produït el debat de política general; voldrà dir que —s'ha citat abans— per part del Consell Executiu s'intenta el que podríem anomenar «escórrer el bulto» davant de situacions flagrants, de situacions que preocupen avui l'opinió pública catalana, com pugui ser tot l'aspecte dels geriàtrics; voldrà dir que s'ha negat la convocatòria de la Comissió de Ràdio i Televisió. Vol dir moltes coses d'aquestes durant aquest període de temps i, aleshores, la majoria diu: «però si que s'ha de convocar per a aquest recurs d'inconstitucionalitat». Evidentment, és una capacitat del Parlament de fer aquest recurs, però també hi ha altres organismes de les nostres institucions que podien fer-ho. Si es tenia por d'aprofitaments partidistes, també s'hauria pogut, en hipòtesi, respectar aquest sentit.

Però en aquest sentit no s'ha volgut respectar, s'ha volgut aprofitar una possible avinentesa per fer mullader i perquè aquest Parlament fos, d'alguna manera, una caixa de ressonància a efectes propagandístics d'aquells que ens proposen avui

fer aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Ben segur, senyores i senyors, que això no diu res de bo en aquells aspectes exemplificadors, en aquells aspectes ètics, en aquells aspectes morals que, tot sovint, des d'altres persones del mateix grup se'ns reclama. Seria bo que en aquest cas s'apliquessin la lliçó a si mateixos. Segurament seria bastant més profitós.

Aquesta argumentació —i algú pràcticament ho ha fet servir així— n'hi hauria prou per dir: « escolti, com que vostès el que estan fent és aprofitar la Cambra, votem en contra i ja s'ho faran », però també la nostra voluntat és donar altres arguments, perquè en qualsevol cas, el Consell Executiu, el Consell Consultiu, perdó, en el moment de fer el dictamen jo suposo que també deu haver defraudat bastant algun dels membres de la coalició majoritària, en tan que va donar unes certes expectatives en un moment determinat que han quedat totalment fallides. Ha quedat molt clar —s'ha dit aquí— que no hi ha invasió de competències, que no hi ha cap element que atempti contra la pròpia identitat de Catalunya. Per tant, estem parlant d'uns altres aspectes, que continuen essent importants, que continuen essent necessaris, però que, en qualsevol cas, no formen part de l'àmbit competencial.

Entrem, malgrat que sigui d'una manera relativament ràpida, en els diferents temes: l'article 7.2, un en els quals es planteja la inconstitucionalitat, és el de la responsabilitat subsidiària i solidària davant les sancions. Tan sols de la lectura de les sentències del Tribunal Constitucional, del Dictamen del mateix Consell Consultiu i dels seus vots particular, es dedueix claríssimament que aquest és un precepte totalment constitucional, quan s'interpreta la seva aplicació a partir d'aquelles reglamentacions que li són connexes.

Com ja s'ha fet en altres ocasions —i aquí el senyor Escudé avui ens n'ha donat un altre exemple—, la possible inconstitucionalitat solament pot estar basada en una suposada malèvola intenció de qui ha d'aplicar les lleis, fonament aquest en què el nostre Grup no ha estat mai d'acord, i en altres ocasions amb el mateix senyor Escudé n'hem pogut parlar.

L'article 9, apartat primer, lletra a), en el qual es planteja la possible discriminació entre determinats tipus de renda. Escolti'm, aquesta normativa no discrimina situacions tributàries que siguin idèntiques; el que fa la normativa és dir un principi bàsic, que és que les rendes s'atribueixin a aquell qui les produeix i, en el cas que hi puguin haver dubtes, dona una normativa determinada per fer-ne la distribució. No anem més enllà! No es fa res més que això. Això ho diu molt bé. Aleshores, els efectes que se'n puguin deduir en algun règim matrimonial concret —com diu el vot particular— són deduïbles del règim matrimonial, no de la normativa; fent una altra interpretació, és allò de posar el carro davant dels bous. Fins i tot el mateix Tribunal Constitucional, en la sentència 19/87, parla de la legitimitat dels tractaments fiscals a les diferents rendes.

I és que, en realitat, el problema que hi ha plantejat aquí, en aquest article 9.1, no és el de la discriminació —aquest és el problema que es planteja formalment—, el problema real és un altre, el problema real és el de la progressivitat, és el de la regressivitat de l'impost, és el de voler un impost que controli, que sigui progressiu o bé un impost que sigui regressiu i que tot vagi a ca l'ample.

Després de la sentència del Tribunal Constitucional, el legis-

lador tenia dues alternatives, podia optar entre dues alternatives: la divisió de rendes, pel seu origen, tal com s'ha fet, o bé el sistema *spleeting*, que és el de la divisió de les rendes entre els membres de la unitat familiar, aplicar la normativa i després multiplicar la quota. Evidentment, el segon sistema és un sistema molt menys progressiu, és un sistema que beneficia les rendes més elevades, és un sistema que el que faria —aquest sí— és discriminar, però no entre rendes d'un tipus o d'un altre, sinó entre rendes altes i rendes baixes.

I això és el que ens proposen vostès que fem en aquests moments. Crec que per això, que és una raó no solament de tipus tècnic, sinó també de tipus polític, de voler que l'opció tributària que es faci sigui una opció progressista, sigui una opció que tingui en compte els interessos dels més febles, és pel que tampoc no podem donar suport a aquesta petició que fan a l'article 9.1, lletra a).

Article 9, primer, lletra c). En el paràgraf tercer, podem observar que és la mateixa sentència, 49/89 del Tribunal Constitucional, que estableix que « la capacitat econòmica s'ha d'establir mitjançant normes que no introdueixin diferències resultants de la condició personal o de les relacions existents quan ni aquella condició ni aquelles relacions són elements determinants de l'impost. »

Com sigui que el fet de què estem parlant són el cònjuge i els fills menors, no hi ha discriminació en la mesura que les seves relacions amb el titular són relacions determinants de l'impost. És a dir, el legislador, aquí, l'únic que fa és introduir una normativa de càlcul, una manera de calcular les deduccions que es poden fer de la renda. Si no hi ha normativa, el que potenciem és el frau; si no hi ha normativa —que és el que vostès ens proposen, que no hi hagi aquesta normativa, que no hi hagi aquestes limitacions—, aleshores, l'únic que estan buscant és que hi hagi més possibilitats de frau, que hi hagi més possibilitats d'engany —segurament, potser és perquè això els interessa.

En el paràgraf quart, creiem que el criteri del valor de mercat o el valor de la contraprestació és totalment correcte quan es parla de béns i drets; el que passa és que el Consell Consultiu, a la nostra manera de veure, aquí s'equivoca, ja que assimila la categoria de les prestacions de servei amb la categoria de prestacions de béns i drets. Les prestacions de servei no es regulen, no es toquen, no es modifiquen en aquesta Llei; per tant, la seva regulació continua subsistint per lleis anteriors. Voler fer l'assimilació que fa el Consell Consultiu i, a partir d'aquí, aleshores, deduir-ne també la inconstitucionalitat, ens sembla totalment correcte.

Resumint, senyor President, nosaltres votarem en contra de la proposta que ens fa el grup de diputats del Grup de Convergència i Unió, essencialment per tres tipus de raons: en primer lloc, per manifestar la nostra indignació per l'aprofitament partidista que el Grup majoritari fa d'aquest Parlament; en segon lloc, perquè ens semblen correctes tècnicament i, en tercer lloc, perquè aprovar la proposta significaria donar un suport a la regressivitat fiscal i al frau en l'impost de la renda i, això, nosaltres no podem fer-ho.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martí Carnicer. El senyor Subirà demana la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, efectivament, per posici-

onar el Grup de Convergència i Unió, perquè la intervenció primera ha estat en nom dels diputats...

El Sr. PRESIDENT : Sí, de la cinquena part. Té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, no estava pas decidit, en absolut, a fer ús del torn que el Reglament em concedeix, en aquests moments, perquè la intervenció del diputat que ha parlat en representació d'aquella cinquena part que ha fet la proposta que ara votarem d'aquí a uns minuts, ha expressat unes opinions que són absolutament i totalment compartides pel nostre Grup parlamentari; de manera que, fins i tot, hauria pogut dir simplement això des de l'escó. El que passa és que no vull, després del que he sentit, deixar passar l'oportunitat de fer un darrer intent de convèncer alguns grups parlamentaris que han expressat l'opinió que no votarien a favor de la interposició de recurs. No és que la meua esperança sigui molt forta, en el sentit que aconseguiré de convèncer-los, però, almenys, la meua consciència parlamentària quedarà tranquil·la.

Senyor President, en les intervencions anteriors, jo crec que, a totes, pràcticament, s'ha parlat de la convocatòria, i jo també m'hi hauré de referir. Molt a primers de setembre —em sembla recordar que va ser l'1, o potser el 2— una cinquena part de diputats d'aquesta Cambra van fer ús del seu dret —que el tenen— de demanar dictamen al Consell Consultiu, per tenir l'opinió que marca la Llei —no és una cosa capriciosa, això—, però per tenir, perquè la Llei ho volia, quan es va fer aquesta regulació, que es tingués una opinió autoritzada, independent i tècnica, que aquesta Cambra en disposés, abans de les interposicions de recursos. Molt bé, aquells diputats fan ús del seu dret i demanen el dictamen al Consell Consultiu.

Fa pocs dies, el Consell Consultiu emet un dictamen que, en relació amb els tres punts sobre els quals es pronuncia, bàsicament, n'hi ha un que té un vot particular en contra, un altre que no té cap vot particular —és a dir, que és unànime l'opinió del Consell Consultiu— i un tercer en el qual ja l'opinió del Consell està repartida en quatre i tres. A la vista d'aquest Dictamen —fixin-se bé, eh?, hi ha un aspecte en què el Dictamen del Consell Consultiu és unànime. Davant d'aquest Dictamen, què havíem de fer? No demanar la convocatòria del Ple? És a dir, el Parlament de Catalunya, davant d'un dictamen del Consell Consultiu que li diu, a petició d'uns diputats, li diu : «Sí, senyor, aquí hi ha un element d'inconstitucionalitat, almenys un, en el qual el Consell Consultiu és unànime», no havíem de fer la convocatòria del Ple? El termini per a interposar aquest recurs s'acaba —oh!, drames del calendari— el 29 d'octubre, s'acaba el termini el 29 d'octubre. Havíem de no convocar aquest Ple o havíem de fer el que hem fet i que va tenir el suport unànime de tots els portaveus de la Junta de Portaveus? Convocar el Ple l'últim dia que era possible fer-ho, abans d'entrar formalment en campanya electoral. Què ens haurien dit tots els que han protestat si ningú hagués pres la iniciativa de demanar la convocatòria del Ple? Ens haurien dit que el Parlament de Catalunya abandonava els seus drets i abandonava les seves obligacions. És que no té ni cap ni peus l'argumentació que s'ha fet des d'aquesta tribuna, en contra de la convocatòria d'aquest Ple. (*Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, aquest debat sobre la convocatòria del Ple, l'únic que fa, l'únic que fa —i fixin-se bé— és donar-nos la raó totalment sobre la improcedència, si no és

que és obligatori —com és el que estem fent—, de convocar plens del Parlament en plena campanya electoral, perquè aquí s'ha aprofitat una argumentació absolutament absurda i que en qualsevol situació hauria estat criticada, si no s'hagués demanat la convocatòria del Ple.

Per tant, aquest Ple s'ha de convocar, s'ha convocat molt bé, s'ha convocat amb la unanimitat de tots els portaveus dels grups parlamentaris representats a la Junta de Portaveus i, per tant, això és el que estem fent.

Un altre tema en què m'agradaria convèncer algú és el de la legitimació activa del Parlament de Catalunya per a interposar recurs. El senyor Fuentes ho ha dit amb tota claredat, i hi estic d'acord. Senyores i senyors diputats, algú ha dit : «Oh!, escolti, és que aquí no es defensen competències del Parlament de Catalunya», aquí es defensa només —fixin-se— una cosa tan important com la depuració constitucional —imaginin-se!—, sobretot basant-se en sentències del mateix Tribunal que estenen les facultats i la legitimació activa del Parlament, dels parlaments autonòmics, en casos com el que ens ocupa. I això és el capítol 2 del Dictamen del Consell Consultiu, que no té cap vot particular, és a dir, tot el Consell Consultiu està convençut —i així ho diu— que el Parlament de Catalunya està legitimat activament per a fer-ho. I llavors, què havíem de fer? Dir : «No, escoltin, que ho faci l'Executiu», i llavors ens haurien acusat de supeditació del Parlament a l'Executiu. (*Rialles i remor de veus.*) No hi ha hagut cap iniciativa parlamentària per a fer-ho, i alguns que protesten estan també legitimats per fer-la, aquesta iniciativa. (*Remor de veus.*)

Molt bé, ara entrarem... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Vol fer el favor de callar, senyor Hortalà? No ha demanat la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Ara entrarem, senyor President, senyores i senyors diputats, en els tres punts que nosaltres proposem, que una cinquena part de diputats, del meu Grup parlamentari, demanen que s'interposi el recurs. Ho faré molt breument, perquè els arguments tècnics s'han desgranat a la perfecció per part d'alguns dels ponents que han intervingut.

Primer punt : no es vulguin fer cortines de fum. Hi ha una discriminació clara contra les rendes del treball, i si això els fa vergonya i vostès ho amaguen darrere una cortina de fum, dient : «No, escolti, és que vostès, en el fons, estan defensant una altra cosa...», mirin, objectivament, estem defensant nosaltres les rendes del treball. (*Remor de veus.*) Diu : «No, és que vostès tenen uns objectius amagats...». Mirin, cortina de fum.

Es discrimina contra les rendes del treball. És més, l'argument del vot particular en contra d'aquest punt és curiosíssim, perquè diu dues coses, diu : «Home, és que per una mica de discriminació no passa res»; molt bé, per una mica de discriminació no passa res però, en tot cas, donat el caràcter de la Constitució que ens regeix, en tot cas, si s'ha de discriminar a favor d'algú, hauria de ser discriminar a favor de les rendes del treball —i, això, el Consell Consultiu també ho recull. I llavors, el vot particular simplement diu : «Home, és que per una mica de discriminació no passa res». I és que el segon argument, ja, el segon, és absolutament còmic, perquè, és clar, el segon argument diu : «Hi ha una norma, que és la regulació de règims matrimonials en el dret civil, i llavors en ve una altra que, mirada sola, no és inconstitucional, però la conjunció de

les dues sí». I llavors diu : «La culpa la té la primera». No, home, la culpa la té la segona; és a dir, si algú posa el carro davant dels bous, és el que argumenta que la culpa la té la primera norma; la culpa la té la segona, o és que el legislador que va legislar la segona desconeixia la primera? Per tant, discriminació contra les rendes del treball i, per tant, recurs d'inconstitucionalitat.

Segon punt —molt breument—, perquè ho entengui tothom, ben clarament : aquesta Llei discrimina contra els fills o cònjuges que treballen a la unitat familiar. És tan senzill com això. Vostès, això, ho troben progressiu? Algú ha dit, algú ha dit : «No, és que d'aquesta manera es dona una normativa que evita frau fiscal». És que vostès parteixen de la base que qualsevol ciutadà és un defraudador? És que, en tot cas, s'ha de partir de la base que no, que no ho és, i, en tot cas, s'ha de perseguir el frau, però no s'ha de legislar partint de la hipòtesi que qualsevol ciutadà és un defraudador, i sobretot quan la conseqüència és una conseqüència tan important per a les classes mitjanes catalanes com és que el treball dels fills amb els pares sigui penalitzat fiscalment. És que no té ni cap ni peus. Per tant, recurs d'inconstitucionalitat.

I tercer punt : mirin, que la sanció, les sancions han de recaure sobre qui ha fet la infracció, és un principi del dret en el terreny penal que, vaja, que jo recordi —només en el terreny penal, eh?, no en l'administratiu—, en el terreny penal només estava conculcat en el dret medieval d'origen germànic, que un feia un delictes i llavors li «pelaven» el fill, eh? Penal, dret penal. Això fa molts anys que està superat, en el terreny penal, però és que resulta que la Constitució espanyola vigent, i concretament el Consell Consultiu ho remarca, estén aquest principi de causalitat-culpabilitat, l'estén al terreny del dret administratiu i de les sancions administratives. Per tant, recurs d'inconstitucionalitat, perquè els quatre membres del Consell Consultiu que opinen en contra del recurs, no ho fan dient que això, aquest fet, sigui inconstitucional, sinó que simplement diuen que la Llei no ho diu. És a dir, tothom està d'acord que això, si ho digués, seria inconstitucional, el que passa és que n'hi ha tres que entenen que ho diu i quatre que entenen que no ho diu, i tots set són juristes de reconegut prestigi. Llavors, un ciutadà que no és del ram jurídic, com jo mateix, què ha de fer?, ha de dir : «mira que bé, estarem a l'albur de la interpretació que els juristes facin en qualsevol moment, quan, de set, n'hi ha tres que opinen que efectivament diu allò que és in-

constitucional»?, o bé : «aprofitem-ho, plantejem el recurs i que el Tribunal Constitucional ens ho aclareixi amb la seva autoritat».

Per tant, per tots aquests motius, senyor President, nosaltres, efectivament, votarem a favor de la proposta dels vint-i-vuit diputats signats.

Resumint : els que van fer aquesta Llei, volien discriminar les rendes del treball? Hi ha dues possibilitats : que ho volguessin —i m'estalvio els comentaris, llavors— o bé que no ho volguessin, que els hagi sortit; però, és clar, llavors és un cas greu d'incompetència i de prepotència, perquè els altres grups parlamentaris en el Congrés dels Diputats els ho van dir. Per tant, o volien discriminar o bé són uns incompetents i uns prepotents. Volien discriminar contra el treball dels fills? També hi ha dues alternatives : potser sí que volien discriminar contra el treball dels fills en la unitat familiar, fruit d'aquella malfiança en relació amb els ciutadans; o potser no ho volien, i si no ho volien són uns incompetents i uns prepotents. Volien conculcar el principi de causalitat-culpabilitat? Potser sí. I, si ho volien, només s'explica en termes d'una voracitat recaptatòria absolutament desaforada. O bé no ho volien; i, si ho volien, són uns incompetents i uns prepotents. Triïn l'alternativa que vulguin, però nosaltres votarem, evidentment, a favor del recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Es procedeix a la votació sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra els esmentats articles. Perquè l'acord sigui vàlid, cal la majoria absoluta.

Vots a favor de la interposició del recurs, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 20/1989, de l'Estat, de 29 de juliol, d'adaptació de l'impost sobre la renda de les persones físiques i de l'impost extraordinari sobre el patrimoni de les persones físiques ha estat aprovat per 80 vots a favor, 27 en contra i 4 abstencions.

La majoria absoluta ha estat assolida.

S'aixeca la sessió.

(*És un quart d'una del migdia i dos minuts.*)